

Concursul de traduceri **Mot à monde**, ediția 2023
Extras din romanul *Enlève la nuit*, de Monique Proulx

Fiecare zi e un miracol

Fiecare zi e un miracol: să ai apă caldă la discreție, să nu te doară nimic. Să ai curent chiar și noaptea. Să mănânci oricând îți este foame. Un pat suficient de mare, în care să încapi cât ai fi de lung.

Trebuie doar să nu te obișnuiești cu binele prea tare, altfel devii prea molatec.

Vă scriu stând ghemuit pe jos, sprijinit de patul destul de mare, cu mâinile și caietul întinse în fața mea, ca niște corpuri străine. Am o masă la care să mănânc și care îmi închipui că mi-ar accepta niște mâzgăleli, dar eu sunt cel care nu vrea, cel puțin nu încă. Cei care scriu așezați la o masă au cu siguranță darul de a scrie pe bune, vreau să spun că au deja în minte povești temeinic alcătuite, pe când eu nu povestesc decât despre mine. Trebuie să învăț totul. Cum să țin creionul ca să fie mai prietenos cu degetele. Ce cuvinte, mai ales asta, ce cuvinte să aleg. Și cum să transform micile mele întâmplări în vaste intrigi demne de dumneavoastră.

Așadar, camera pe care mi-o pusese la dispoziție Virginie Sister în acea Casă la începutul adevăratei mele vieți era cumva și destul de mare și, totodată, neîncăpătoare. Picioarele mele erau mai lungi decât salteaua și ajungeau până pe coridor, astfel încât, dis-dimineață, oricine trecea pe acolo își făcuse obiceiul vesel de a mă saluta, trăgându-mă de degete. Era un gest nevinovat și nu mă deranja pe de o parte, în schimb nici nu pot să spun că îmi făcea plăcere. Nu plecasem eu din cortul înghețat al lui Charlie Putulik pentru a fi gădilat la picioare - nici măcar de mâini prietenoase pe un hol bine încălzit. Omul este atât de anapoda făcut, încât după ce a ieșit la liman, nu-i mai place terciul, vrea să guste fileul *mignon*. Așa se face că mi-am dorit și eu o cameră cu ușă care să se închidă, de dimensiuni rezonabile, care să aibă un pat bun și el, și am reușit să obțin ambele lucruri datorită unui al doilea job.

Știu că am primit acest loc de muncă datorită picioarelor mele tinere. De când am fost angajat, trebuie să pedalez prin oraș de câteva ori pe zi, cu un coș plin cu mâncare, pe care trebuie să o livrez clienților, marea majoritate locuind pe culmi. Nimeni nu are idee ce munte este acest oraș: prima probă. Iar pe acest munte, opt sute de nume de străzi diferite, scrise în cuvinte necunoscute, care coexistă în armonie: a doua și hotărâtoare probă. Patroanele acestei afaceri, femei șarmante, deși exigente, și-au dat seama repede că nu știam un cuvânt în limba lor, și, pentru că prețuiam picioarele mele tinere, mi-au oferit un aparat extraordinar pe care îl numesc de atunci *Vocea lui Hashem*, dar asta rămâne între noi. Este ușor și performant, îl prind de curea, cunoaște foarte bine străzile, iar cea mai remarcabilă este blândețea cu care mă ghidează, dar cu o voce fermă – *Virează la dreapta, la stânga, o sută de metri, două sute de*

metri, trei kilometri, ai ajuns la destinație sau nu, ai greșit drumul, recalculare traseu în cazul în care mă rătăcesc, dar îmi spune aceste lucruri fără urmă de condescendență.

Accept prietenia sub orice formă sub care o găsesc: uneori, aparatele și animalele au mai multe calități decât oamenii în această privință.

În ceea ce le privește pe Iolanda și pe Jasmine, ele sunt prea ocupate ca să îmi ofere prietenie. Asta e ușor de înțeles și din toată munca pe care mi-o dau de făcut. La început am crezut că sunt mamă și fiică, dată fiind diferența de vârstă, dar în final mi-am dat seama că nu e așa. Își sunt dragi una alteia, din câte înțeleg – *Drăguța, mai presară niște chimen. Nu, drăguța, pune mai mult cardamom* – dar cea mai în vârstă, Iolanda, adevărata Șefă supremă a acestei afaceri, îi face des tot felul de răutăți celeilalte, lucru pe care știu să îl recunosc după vorbele lui Jasmine, și mai ales după fața ei crispată. Trebuie să recunosc că ele muncesc foarte mult, suficient încât să le apuce toanele, stând în bucătărie de la șase dimineața până la opt seara, pentru a găti tot felul de *quiche, tortillas*, preparate în crustă, salate, torturi, deserturi la pahar și jeleuri. Din toate acestea, livrez trei sferturi la două sau trei alimentare bio, care vând produsele la rândul lor, iar restul ajung la clienți rafinați și înstăriți, deoarece aceste preparate sunt foarte scumpe. Spun *foarte scumpe*, dar trebuie să mărturisesc că nu am nicio experiență în ceea ce privește mâncarea deja preparată, amestecată, cu alte cuvinte predigerată, care ajunge direct în stomac. Știu doar cu siguranță că acele chestioare cam piperate - treizeci și cinci de dolari porția - nu sunt pentru mine, decât dacă sunt dispus să mănânc din două înghițituri salariul pe cele patru livrări zilnice.

Și s-a întâmplat astfel că, mergând pe bicicletă, invitat de Vocea lui Hashem să o iau pe o scurtătură, nu departe de punctul meu de plecare, dar pe o stradă atât de scurtă că nici nu o observasem vreodată până atunci, mi-am găsit locșorul în care stau și acum.

Trecuseră de mult zilele de iarnă, era perioada în care dădeau primele frunze și mugurii de speranță. Pe acest ciot de străduță erau copaci, iar eu iubesc copacii chiar și înainte ca ei să îmbrăce straiile de vară, așa cum iubesc orice iese din pământ și păstrează mireasma acestuia. Spațiul DE ÎNCHIRIAT era exact la nivelul solului, lângă un teren cu tufișuri, sub două etaje de cărămizi și apartamente. Un demisol, destul de micuț ca să nu fie foarte scump, dar cu luxul extrem al unei ferestre mari ce dă exact spre teren și spre plantele verzi care urmau să crească, felurite plante.

Am semnat imediat.